

BUTLLETÍ

del

ANY III ★ NUM. 13 ★ SETEMBRE 1987

CENTRE
PARROQUIAL

DE

ST.
JOAN
D'HORTA

En aquest número:

- Estil cristià:** El deure de seure-hi . 42
- Futbol sala:** Sopar de les festes patronals. Homenatge al President 43
- Fotografia:** Premis, concursos, exposicions..... 44
- Manualitats:** Recordant Apel·les Mestres 45
- Col.laboracions espontànies:** Retrobar les nostres fonts (III) 46
- Una vil·la romana, a Horta!..... 56
- Excursionisme:** Excursió a l'Osona 47
- Entrevistes:** Josep Grau i Sabaté.. 49
- Records d'altres temps:** La «Penya Pacífics» 52

EL DEURE DE SEURE-HI

La vida recomença sempre, amb una mena d'habitud i de novetat alhora; és a dir, retorna sempre però sempre millor que abans, gràcies a aquell primer impuls que el Creador li va imprimir. En totes les coses hi ha l'embranchada de Déu; descobrir-la i col·laborar-hi és el privilegi dels esperits més selectes: els artistes, els sants.

Per això, en arribar el setembre, després del somni estiuenc, és un tòpic parlar de reviscolament, de desvetllament, de retorn a la normalitat, en una paraula. És el moment just de parlar de les futures activitats, a realitzar a curt o llarg termini, en l'ordre individual i en el col·lectiu. També el nostre Centre retroba la normalitat. Per això cal reprendre la consciència de les seves finalitats, tant de les genèriques de tota l'entitat com de les específiques de cada secció. Ho determina el Concili Vaticà II quan diu: «Cal que els laics assumeixin com a tasca pròpia la instauració de l'ordre temporal, guiats per la llum de l'Evangeli i el pensament de l'Església, i moguts per la caritat cristiana, hi actuïn directament d'una manera concreta» (AA. 7). D'acord amb aquest principi, cal sospesar els resultats de la tasca feta en els diversos camps, corregir els possibles errors comesos i determinar els nous mitjans —la nova vida— que cal emprar per assolir els ideals proposats. És allò que ens pregunta l'Evangeli: «¿Qui de vosaltres, si vol construir una torre, no s'asseu primer per calcular-ne les despeses i veure si té amb què acabar-la?» (Lc 14,28). Cal, doncs, reflexionar, programar i recentrar l'atenció sobre allò que és primordial per a la vida de cadascú i de cadascuna de les activitats. Cal seure-hi, abans d'actuar. És com qui fa un pas enrra abans de saltar. I això, tant en l'ordre material com en l'espiritual. Compte, però, en no caure en el clot de la rutina!

«Seure-hi», doncs, abans de començar —i evitar la temptació de restar asseguts— és el primer fruit d'una virtut moral que està en la base de la vida cristiana i humana: la prudència. Ser prudent no és només tenir la precaució necessària per no sofrir cap fracàs o accident, sinó que és també i abans que tot la voluntat de posar els mitjans més adequats per a aconseguir el fi anhelat. És la virtut que caracteritza els bons governants. A veure, doncs, si sabem governar-nos!

El Consiliari

Sopar de les Festes Patronals

Homenatge al President

*Fas el teu curs en la vida
com els astres per l'espai:*

*sense pressa, dins ta mida,
mes també sens parar mai.*

Aquests versos que un dia llunyà escriví Goethe i que, anys després, traduí al català el poeta Joan Maragall, els hem dedicat al nostre president, en Ferran Solé, perquè sembla que en sigui ell l'inspirador, tan bé encaixen amb la seva personalitat. El lliurament es va fer quan ja érem a les postres del sopar de germanor, al qual assistiren una vuitantena de socis i simpatitzants. Juntament amb la placa li vàrem fer present d'un llibre de firmes.

En Joan, com a representant de l'equip de Futbol Sala, organitzadors de l'homenatge, va fer el discurs de presentació i lliurament. Li va sortir una mica esguerrat, però el que no digué amb paraules ho expressà en la forta abraçada a en «Nandu». Tots estàvem una mica emocionats i les llagrimes i els mocadors rajaven, malgrat els esforços per a dissimular-los.

Hi hagué discursos breus, moltes abraçades i petonets, moltes fotografies —la càmera d'en Pere era a tot arreu— i molts, molts aplaudiments. L'equip de Futbol Sala estava més cofoi que no pas si hagués guanyat el campionat anual.

Donem les gràcies a la Junta Directiva que ens va donar suport per a dur a terme la festa, i a tots els socis que ens acompanyàreu i fèreu possible que la vetllada fos tan lluïda.

L'Equip de Futbol Sala

FOTOGRAFIA

Premis, concursos, exposicions

La Secció Fotogràfica ha convocat el 25è Concurs Nacional de Fotografia Artística i ha dut a terme la selecció d'obres, i qualificades personalitats del món de la fotografia, pertanyents a l'Agrupació Fotogràfica de Catalunya, a la Cambra de Sabadell i a Martorelles, han donat el següent veredict:

Premi d'honor al conegut artista Juan Manuel Diaz Burgos, de Cartagena, les obres del qual foren exposades al nostre Centre no fa pas gaire mesos. El primer premi se l'emporta Josep A. Andrés, de Barcelona; el se-

gon, Josep Olivares, de Terrassa, i el tercer, Josep Allué, de Martorelles.

El premis locals han estat una vegada més: el primer, per a la nostra companya Carme Ballesté, que sempre ens sorprèn amb el seu estil simple, net i original; el segon, per al seu marit, en Jaume Caminal, bon mestre de la Carme i de tots els del Grup d'Horta. El primer premi social ha estat per al jove Jordi Mateu, nét del conegudíssim Reguart. Desitgem que arribi a ser tan bon fotògraf i tan popular com ho fou el seu avi.

Del 13 al 20 d'aquest mes de setembre serà exposada una selecció de les 91 obres rebudes, més els treballs del nostre Grup, corresponents al curs 1986-87.

No deixeu de passar per la nostra sala d'exposicions durant aquests dies anunciats. Hi gaudireu.

Recordant Apel·les Mestres

És l'estiu i fem puntes o ganxet tot contemplant la mar o el bosquet ombriu. És temps de llegir, de passar, de somniar...

M'ha vingut a les mans un poema d'Apel·les Mestres, el barceloní polifacètic del qual no es parla avui dia. Era un artista: dibuixant, il·lustrador, poeta, dramaturg, crític, narrador, traductor, músic i floricultor que donà a la jardineria caràcter artístic. Fou una figura popular. Nasqué el 29 d'octubre de 1854 i morí la matinada del 19 de juliol de 1936.

Un estiu, contemplant el Mare Nostrum, escrigué aquest poema:

*Les veles llatines
com blanques gavines
se'n van mar endins.
Darrere les veles,
teixeixen esteles,
saltant, els dofins.*

*El sol va la posta.
Al llarg de la costa,
silenci vespral.
La mar s'endormisca;
l'onada rellicca
damunt del sorral.*

*Estrelles sens nombre
llueixen en l'ombra
d'un blau infinit.*

*Les veles llatines,
com vols de gavines,
s'han fos en la nit.*

Que ben descrit el silenci vespral d'una mar mig adormida que gronxa les barques fugisseres. Una mar lassa, que acaricia la sorra calenta encara dels últims raigs de sol. Ja no són raigs sinó una llum difosa, esgrogueïda, rosada, magenta, morada, blavenca, grisca... fins que la fosca s'ensenyoreix de tot. A poc a poquet es van encenent mil llumenetes en la volta del cel; llumenetes que s'emmirallen en l'aigua quieta. Són veles o estels?

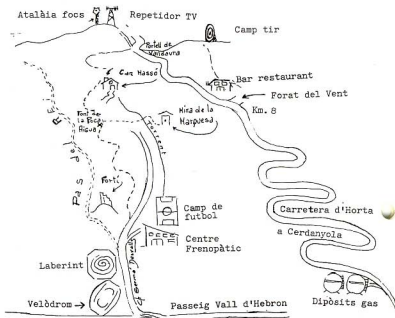
RETROBAR LES NOSTRES FONTS (III)

Avui farem un recorregut per les fonts de la Poca Aigua i de la Marquesa.

El punt de partida és el Velòdrom d'Horta, una construcció esportiva que mancava a Barcelona i que, edificada l'any 1984, va ésser seu dels Campionats Mundials de Ciclisme. El Velòdrom s'inclou dins del projecte Barcelona 92, i les seves rodalies han estat

objecte d'estudi per a aquest esdeveniment internacional.

Situats al carrer Camí Germans Desvallés (abans, camí vell de Valldaura), per la dreta del Velòdrom, encarats a Collserola, comencem la pujada. Deixem a mà dreta l'Hospital Psiquiàtric i continuem per un camí de terra ample i planer (antic camí de la mina de la Marquesa). A uns cent metres amunt, a l'esquerra, un corriol ben marcat pot les petjades dels muntanyencs ens durà a la primera font. Seguint l'estret senderó, a l'esquerra, dalt

del puig hi ha el fortí. Caminem fins que albirarem a la vessant de la dreta (on passa la carretera d'Horta a Cerdanyola) el restaurant «Forat del Vent». Som davant del Km. 8 de la carretera.

Arribats en aquest punt aproximadament, a peu de senderó a mà esquerra, trobem en un racó la font de la Poca Aigua. Una pica arran de terra mig amagada pels joncs, amb un broc rovellat i ensotat quasi bé eixut, ens fa pensar que no sempre ha estat així. A uns dos metres d'aquesta font, hi ha una fornícula que encabeix el broc treballat en la pròpia pedra de la muntanya, d'una segona font.

Tan sols a la primavera he vist degotar aquesta doble font. Potser d'ací li vingui el nom. També és coneguda com la font de la Paciència.

El pedrer que va adobar la font va col·locar-hi una rajola amb un vers. Ens adonem que ara quasi ha desaparegut; no solament la inscripció, sinó també la rajola. Segons el senyor Miquel Campmany, s'hi llegia: «Si vols, aquí tindràs grat repòs, caçador que amunt camines; tindràs aigua per a tu i el teu gos».

Continuem senderó amunt uns vint metres. A la nostra dreta, a l'altra vessant del torrent, hi ha una petita caseta d'obra: és la font o mina de la Marquesa. Font que ha estat trencada i

en total abandonó molts anys, a l'extrem que la brossa l'havia coberta completament. Malgrat tot, encara raja: l'han arranjada els pastors, posant-hi un tub de plàstic i fent-hi un provisional abeurador per al bestiar.

De l'aigua d'aquesta mina, se n'aprofitaven els brolladors de la finca del marquès d'Alfarràs (El Laberint), així com el seu canal, per on els senyors es passejaven en barquetes.

Seguint corriol amunt, passem per can Massó, una casa situada cara a l'est, arrencada dels vents i enclotada a l'inici del torrent. Tot i estant en runes, es pot admirar l'excel·lència del que havia estat. Encara queden palmeres i l'estany del que va ésser esplèndid jardí.

Lavors el sender s'ajunta amb el camí que va a petar al portell de Valldaura. Magnífic mirador on, per la vessant nord-oest, podem albirar els tupits boscos de coníferes, alzines i roures de Valldaura i, en un dia clar, des del Montseny fins a Sant Llorenç de Munt i, més a l'esquerra, Montserrat, tenint com a teló de fons el pre-Pirineu.

Des d'aquest punt farem camí per visitar altres fonts.

Miquel Tormos

EXCURSIONISME

Excursió a l'Osona

(Vic, Tavèrnoles, Savassona i Oristà)

Benvolguts lectors, ningú no és capaç de valorar l'èxit de les nostres excursions. No és propaganda barata. Una vegada més, l'assistència ha estat fora de tota mida i això ens omple de joia, encara que ens ofereixi dificultats d'organització, per allò de si el primer autocar és millor que el segon. Tot s'arranjarà més endavant. Almenys, aquest és el nostre ferm propòsit.

Com estava previst, a Vic fem la primera parada cultural, ja que abans hem esmorzat al padror de les Quatre Carreteres, a Tona. Visitem el Museu Episcopal, la Cate-

dral (per admirar les pintures de Sert), la cripta de l'antiga catedral romànica, el campanar també romànic, les muralles edificades pel Rei Pere III, el pont i el temple romà, i la mateixa ciutat, amb la seva plaça porxada on es celebra el famós mercat de Vic.

Volem veure l'església romànica de Sant Esteve de Tavèrnoles i, malgrat els inconvenients de l'itinerari, trobem la manera d'arribar-hi. Tot sigui a fi de bé. Després anem al parador de Sau, amb la magnífica vista sobre l'envassament, que molta gent no coneix i que creiem que paga la pena d'anar-hi.

Seguim viatge cap a Sant Feliu de la Roca o de Savassona, amb la intenció de visitar el turonet on hi ha una petita ermita d'un cos pre-romànic i un de romànic, de finals

de segle X o començaments de l'XI. Mes ai, coses del destí, l'accés n'és molt dificultós i només seria possible anar-hi a peu. Per això ho deixem per un altre dia i ens limitem a admirar-ho de lluny.

I, com estava programat, tots cap a l'hostal Collsacabra, de Santa Maria de Corcó, o l'Esquirol (trieu el nom que més us agradi), on complim el deure gastronòmic de dinar, i molt bé, per cert, ben servits amb tota cura pels propietaris. Gràcies, Cisco Solé i família.

Acabat l'àpat, reemprenem el viatge per la comarca d'Osona i anem a la sub-comarca del Lluçanès, on fem parada al poblet d'Oristà, molt interessant per la seva cripta romà-

(Continua a la pàg. 55)

Josep Grau i Sabaté

Nascut el 2 de novembre del 1914, a Esplugues de Llobregat, en Josep Grau i Sabaté és el soci núm. 7 del Centre Parroquial d'Horta.

Quan en Josep tenia dos mesos, la família Grau-Sabaté es va traslladar a Horta. Podem considerar el nostre entrevistat com a veritable hortenc, del carrer Chapí, on ha viscut tota la vida. De primer, el núm. 61, on la mare, que feia de modista, hi començà a vendre roba. L'any 1930 es canviaren al núm. 55, posant-hi botiga de merceria, que regentaren fins l'any 1982.

— *Eren fills d'Esplugues els vostres pares?*

— El pare, sí. El seu ofici de paleta el portà a Horta. Treballava d'encarregat de paletes a la Casa de Caritat, can Tarrida, on avui dia ens estan fent aquest galimaties de carreteres que uniran el túnel del Carmel amb la Vall d'Hebron. La mare era de Xerta.

— *Ara m'explico el vostre sobrenom: en «Xertolinos».*

— Es clar: la mare era la Xertolina, i jo, el seu fill, en Xertoli.

— *L'escola...?*

— La Salle, com tots els meus companys del Lluïsos.

— *Ja hem anomenat els Lluïsos. Doncs, parlem-ne.*

— Vaig començar com aspirant als vuit o nou anys. Jo era un noi molt quiet i assossegat. M'agradava la tranquil·litat. De jove era un lector empedreït. Sempre que podia, anava a la biblioteca dels Lluïsos.

— *Quants anys va funcionar la biblioteca?*

— Des del 1930 fins al 1936, que ho cremaren tot. Mossèn Selva va ser l'encarregat de la compra dels llibres, al començament. N'hi havia de molt bons.

— *Quins eren els vostres autors preferits?*

— M'agradaven Chesterton, Papi-ni... També m'agradaven les novel·les d'en Rafael Pérez y Pérez. Me les havia llegides totes. Pel mòdic preu de 25 cèntims cada quinze dies, podíem emportar-nos un llibre per llegir-lo a casa.

— *Tornem enrera en el temps i parlem dels vostres primers anys d'aspirantat.*

— Vaig aprendre de ballar danses catalanes sota la tutela del senyor Aureli Campmany, que ens feia de director. Era un petit esbart de catorze o setze parelles de nanos d'una edat oscil·lant entre els vuit i els deu anys. Havíem ballat *L'hereu Riera* i altres danses que ara no recordo. Allò que més m'agradava del senyor Aureli era el seu costum de contar rondalles. En les vetllades literàrio-musicals de la

Puríssima i de Sant Lluís, sabia captar l'atenció de grans i menuts amb els seus contes. En aquelles vetllades, hi havia actuat el Cavaller Grau, que feia jocs de mans. Me'n recordo perquè es deia Grau com jo i no erem pas de família.

— *També us ensenyaren a puntejar la sardana?*

— D'això, se n'ocupaven en Miquel Bonet i sa germana Tuies. Allà

Esperava amb deler cada quinzena per assistir al teatre. Per a mi, el teatre és com un reflex de la vida: instrueix. He de remarcar que també he fet d'actor alguna vegada.

— *Recordeu alguns títols o anècdotes?*

— Sí. Per exemple, *L'hereu Pruna*. Jo hi feia el paper principal. Hi havia una escena en què jo feia una juguesca d'estar-me davant el pèndol del re-

pels anys 28-30, el Foment Sardanistic d'Horta propagà l'ensenyament de la nostra dansa al Centre Català, que tenia el local al carrer de Santes Creus.

— *I del teatre, què ens en conteu?*

— A mi sempre m'ha agradat més fer d'espectador que no pas d'actor.

llogte mirant-lo fixament sense fer cas dels qui m'envoltaven i atabalaven, tot dient: «Ara passa cap aquí, ara passa cap allà».

— *I guanyàveu la juguesca?*

— I ca! Tant m'atabalaven, que, a la fi, parlava i perdia l'aposta. Una altra vegada feia de soldat andalús en

una peça que es titulava *Per no entendre el castellà*. Havia de passar la nit a la quadra i jo els volia demanar «un colchón», i, traduint-ho a la meua manera, en deia «una matalassa». Ells entenien que jo els volia matar l'ase, i s'organitzava un embolic de ca l'Ample.

— *També devieu sortir als Pastorets?*

— Recordo que als Pastorets d'en Pitarra, que es titulaven *El bressol de Jesús*, hi havia fet de Satanàs, quan en Garrofa i en Pellanga eren en Josep Aragall i en Ferran Solé. Als pastorets castellans, que es deien *El nacimiento del Salvador o la redención del esclavo*, jo hi feia de pastor. També sortia a *L'estel de Natzaret* i als d'en Folch i Torres, els més populars.

— *I a La Passió?*

— A La Passió, hi vaig col·laborar sempre. Era de la junta del Patronat. El meu càrrec era de «relacions públiques».

— *Parleu-nos del frontó. M'han informat que éreu molt bon jugador.*

— No voldria pas fer el fatxenda, però haig de dir que els anys 1935 i 1936 quedàrem campions de pilota a mà en Ferran Solé i jo. Guanyàrem primer a en Lluís i en Tomàs Mari, els millors, segons l'opinió pública, i l'altre any, a en Gaset Petit i en Martí Torné, també homes de prestigi. A futbol, no hi he jugat mai, però era un «fan» incondicional dels «Pacífics», que jugaven al camp de l'Horta. El que sí he fet és gimnàstica. El professor senyor Prats ens entrenava els ma-

tins, de dos quarts de set a les vuit. Molts dies, abans d'anar a treballar, assistia als entrenaments.

— *En Josep Grau no falta mai als sopars de Sant Lluís. Com es celebren, abans, les festes patronals?*

— Tots assistiem a les funcions religioses, tant els grans com els petits. Després, hi havia xocolatada al cafè dels Lluïsos. No hi faltava l'orxata com a beguda refrescant. El més important, però, eren les funcions de l'església. No hi he faltat mai.

— *També col·laboràreu com a portant?*

— Sí. Vaig ser portant de la Creu dels Improperis, però no del Sant Crist perquè, segons el senyor Sala, mestre de portants, em faltava «envergadura». Sóc massa baix.

Què hi farem. No tots servim per al mateix. El que més val és la bona voluntat i en Josep, ens consta, sempre ha fet «tant com puc» (aquest és el lema del bon escolta).

— *Per acabar, voleu dir alguna cosa més als nostres lectors?*

— Jo he vist als Lluïsos bondat i germanor. També algún «puntillo» i alguna envegeta. Això, però, moltes vegades ajuda a reflexionar i rectificar alguna conducta i, fins i tot, a millorar-la. Desitjo que hi hagi sempre germanor. Que els Lluïsos, o Centre Parroquial, i l'Església formin una sola pinya, perquè el Cristianisme és una Religió d'Amor.

— *Tant de bo no us defraudem mai.*

Dora Serra

Capítol XIII

La «Penya Pacífics»

La «Penya Pacífics» protagonitzà l'activitat esportiva més sobresortint dels Lluïsos d'Horta abans de la guerra incivil. Era a les primeries de l'any 1930 quan es constituí l'equip de futbol que fou batejat amb el nom de «Penya Pacífics», com a homenatge als socis de generacions passades que al barri eren coneguts com «els pacífics».

L'equip debutà al camp de l'Horta el 20 d'abril del 1930, precisament contra la «Penya Trempats», de l'entitat amiga «Centre Català». Les dues penyes sostinguérem una gran rivalitat esportiva en el camp de joc, mentre, al voltant del camp, ho feien les noies que en gran quantitat ens donaven un molt agraït suport femení. Si haguéssiu vist quin floret de nenes ens recolzaven! Llançà el *kick-off*, amb sorprenent potència, la Maria Ribó que, per poc, ens obsequia amb el primer gol. Amb arbitratge d'en Roque, davant centre de l'Horta, els «Trempats» ens guanyaren per 6 a 3, marcats els nostres gols per en Ferran Solé (2) i l'Antoni Juvé.

L'equip debutant estava format per Josep Bartomeus a la porteria; Joan Almirall i Joan Martínez, defenses; Joaquim Solanas, Jaume Brasó i Francesc Vendrell, mitjos; i Miquel Campmany, Ferran Toboso, Pere Solé, Ferran Solé i Antoni Juvé, davanter. L'equip era una espècie de filial de la secció dramàtica, ja que set dels jugadors eren, al mateix temps, destacats actors, fins al punt que, acabat el partit inaugural, els set es traslladaren corrents als Lluïsos per actuar en l'estrena de la comèdia *L'Artista*. Aquest fet es repetiria moltes vegades, àdhuc en partits jugats en camp contrari. El 22 de novembre del 31, després de jugar al camp de «La Ferroviària», actuaren al teatre de la Sagrada Família, de Sant Andreu; i el 30 d'octubre del 32 es jugà i s'actuà, respectivament, al camp del Badalona i al Centre Tradicionalista d'aquella ciutat.

En Solanas jugà únicament el primer partit, ja que tot seguit ens el birlà l'Horta, equip en el qual destacà com un dels millors jugadors. En Vendrell, que tant es feia aplaudir en altres activitats, prengué part únicament en cinc partidets: era ben palès que el futbol no s'havia fet per a ell.

El 18 de juliol de 1930 s'obtingué la revenga sobre els «Trempts», als quals es guanyà per 4 a 2. En aquell partit debutà en Ricard Solé, qui, resident a Cuba, es trobava de vacances a Barcelona. Jugà un total de set partits, formant els tres germans Solé la tripleta central de la davantera.

En Josep Bartomeus, que començà fent de porter, passà a la davantera en el partit núm. 12. El seu lloc fou ocupat per en Joan Selma, un amic sardanista de Sant Andreu. El molt murri no perdé pas el temps, ja que vingué, jugà, conquistà una de les nostres «fans», la Pepeta Mari (o fou conquistat per ella; no els ho hem preguntat mai), li dedicà una sardana (*Genit hortenca*), s'hi casà, se l'emportà a Sant Andreu i allà se-geixen juntets... i que per molts anys, amics!

El que més gana tenia de pilota era en Campmany; moltes festes, a més a més del nostre partit, en jugava un altre, fent de tapagoteres en alguna penya local que tenia baixes. En Toboso no era pas del milloret, però tenia un punt de velocitat extraordinari, i, quan podia recollir una pilota llarga, per darrera de la defensa, arrencava amb el cap sota l'ala, volava pel camp de joc i entrava ell i pilota dins la xarxa dels dolents (lleixi's, «contraris»).

Posteriorment la defensa la integraren durant molt de temps en Jaume Oliva i en Casimir Blanc. En Martínez havia passat a la ratlla mitja.

El 31 de maig del 31 jugaren el seu darrer partit els «Trempts» i, naturalment, ho feren amb els «Pacífics». El resultat fou d'empat a 2, en un partit emocionant i amb

El dia del debut; drets, d'esquerra a dreta: Duatis (suplent), Almirall, Martínez, Bartomeus, Solanas, Brasó, Vendrell i Ramon Ribó (director escènic); de genolls: Campmany, Toboso, P. Solé, F. Solé i Juvé

gran presència de femines. A la nit es celebrà un ball de societat al Centre Català, al qual forem convidats els «pacífics».

Encara que jo era un bon nano, no sé per què alguns espectadors, no pas nostres, em tenien mania i em coneixien pel «bruto dels pacífics»; encara no m'ho sé explicar. El que més fort jugava de nosaltres era en Martínez, gràcies a la seva privilegiada complexió atlètica; però, de brut, ni ell ni jo, res: érem mansos com uns anyellets.

Com a anècdota, recordo que en un partit contra un equip de l'Horta, aquests ens guanyaren per 0 a 3. Indignats per una actuació arbitral escandalosa, en Toboso, en Bartomeus i en Lluís Mari abandonaren el camp. Però els vuit bonafes que quedàrem, incentivats pel nostre amor propi, aconseguírem acabar el partit amb el resultat de 2 a 3.

El 30 d'octubre del 32, en el partit de Badalona, en Ferran Solé es produí una lesió de genoll; la nostra afeció al futbol se'n ressentí, més encara, quan la majoria de nosaltres, a més a més del teatre, ens havíem anat embolicant amb d'altres activitats, com l'orfeó, els escacs i l'excursionisme. Com a conseqüència, es jugaren únicament dos partits més als camps de l'Espanyol i del Fabra i Coats, més un partit de costellada entre 22 socis dels Lluïsos.

En 33 mesos de vida prenguérem part en 68 partits, amb 28 de guanyats, 29 de perduts i 11 d'empatats.

Els que més partits jugaren foren: Bartomeus, 65; Campmany i F. Solé, 62; Martínez, 61; Brasó, 60; Toboso, 59; P. Solé, 55; Almirall, 34; Oliva i Selma, 24, i Blanc, 21.

La penya marca 157 gols i n'encaixà 142, essent els principals realitzadors: F. Solé, 32; P. Solé, 28; Campmany, 20; Toboso, 17; Bartomeus, 11; Francesc Porcel, 8; Martínez, 7; Oliva i Almirall, 5. Naturalment que els davanters eren els més obligats a marcar, i més amb el sistema de joc d'aquell temps.

L... res més sobre la «Penya Pacífics».

Pere Solé i Sans
(soci núm. 1)

Una puntualització al Capítol XII dels «Records d'altres temps»

No vull pas entrar en una polèmica amb el per mi molt estimat Pere Solé i Sans (per moltes raons, per part meua «molt estimat»), cronista dels interessants articles que ve publicant en el nostre modest butlletí amb el títol de *Records d'altres temps*. Però sí que

crec convenient puntualitzar quelcom al capítol XII on acaba els seus comentaris sobre la *Passió*.

Que l'entusiasme per la *Passió* s'anava esllanguint entre els actors i comparsaria era un fet preocupant que cada any anava a més. Ja ho insinua el cronista quan diu que l'any 1961, des de les pàgines de la revista *Ideal*, «s'observava un defalliment o, al menys, un rutinarisme preocupant». Puc assegurar que el defalli-

ment va anar creixent els anys següents entre els actors, i, sobretot, en la comparsaria, on per poc quedàvem exclusivament amb criatures de menys de 12 anys. Recordo molt bé, que cada any, en acabar les representacions de la *Passió*, comentàvem amb l'enyorat Joan Bonany les dificultats que havíem tingut, i pronunciàvem el clàssic: «l'any que ve, Déu hi dirà».

Per això, ens va venir com l'anell al dit el sorgiment de *Crist misteri* per passar-li la torxa, que s'esllanguia, de l'antiga *Passió*, torxa que es revitalitzà amb la gran dosi d'entusiasme que posaven tots els participants en la representació de *Crist misteri*.

Sí que és de llei puntualitzar que *Crist misteri* no va deixar de representar-se per manca de públic ni perquè l'obra desdigués del més estrictes cànons de religiositat. Si bé és cert que algunes persones grans no van digerir el canvi, també és cert que d'al-

tres persones grans sí que vam fer-ho. *Crist misteri* es deixà de representar, principalment, perquè el seu director tenia altres plans personals, ben respectables, per cert, plans que no encaixaven amb seguir fent per molt temps la mateixa obra, ni lligar-se a una entitat determinada.

Reconec que aquesta circumstància no se'n va ocórrer que podia passar quan vam traspasar la torxa. Però estic segur que, de no haver-ho fet, la *Passió* s'hauria acabat molt ràpidament i d'una manera encara més «llastimosa».

Repeteix que no és polèmica el que he pretès fer amb aquestes ratlles, sinó simplement puntualitzar sobre uns fets que indubtablement van ser importants en la vida del Centre i dels quals assumeixo la responsabilitat que em pugui pertocar.

Ferran Solé i Sans

(Ve de la pàg. 48)

nica del segle XII o XIII, descoberta ben recentment (el 1969). El senyor rector del poble hi té una interessant col·lecció de cànirs de ceràmica de diverses èpoques.

Fent aquestes excursions, no solament viatgem i repassem la geografia del nostre país, sinó també la seva història, que molts de nosaltres, malhauradament, desconecem.

Pròxima sortida. La propera excursió serà el dissabte 26 de setembre de 1987. Anirem al Pedraforca, bo i visitant Castellar de n'Hug i les Fonts del Llobregat. Preu del tiquet, amb dinar inclòs: 1.700 pessetes. Us podeu dur el dinar, si voleu.

Amics, restem a la vostra disposició perquè les excursions siguin el que tots vosaltres desitgeu. Ben atentament.

Sipuc Hivaig Sempre

Una vil·la romana, a Horta!

No ens estem de res, els d'Horta! No en teníem prou amb tenir metro, i autobusos, i diverses societats culturals, recreatives i esportives, i un cinema encara en actiu, que ara, com per celebrar la Festa Major d'enguany, ens permetem al luxe de descobrir-nos una vil·la romana.

I a què treu nas, ara, aquesta *domus*? Doncs aquesta vil·la vol dir que els senyors de Barcelona de finals de segle passat no foren els primers senyors a fer-se torretes a casa nostra. Abans, molt abans que ells, ja els romans s'hi havien fet construir les seves casetes i els seus horts.

Ja ho va dir en Juli Cèsar: *Nihil novum sub sole*. (I si no ho va dir, ho podia haver dit, que ell parlava el llatí amb més facilitat que els llatinistes que encara cuegen).

Aquesta torreta romana de Can Cortada, al capdamunt de la Rambla, era, probablement, d'en Ponç Pilat, quan vivia a la imperial Tàrraco. Bé havia d'estuejar, el pobre home, i per fugir del seu despatx de Tarragona, res millor que venir a Horta, on, *in illo tempore*, no érem ni quatre gats i devíem gaudir-hi d'una *pax romana* que ja la voldríem ara.

Emmanuel G. Marinus

HELP WANTED.

Hi ha algun jove lector d'aquest Butlletí que vulgui col·laborar a la seva confecció? L'ideal seria algú que sabés dibuixar coses senzilles, com ara un arbre, un cotxe, un ase, una font...

També aniria molt bé que sabés redactar en català. I que tingués una màquina d'escriure electrònica.

Demanem massa, oi? Els interessats poden escriure a: Butlletí del C.P. / Feliu i Codina, 7-9 / 08031 Barcelona.